Категорія справи № **761/46285/16-ц: Цивільні справи (до 01.01.2019); Розгляд клопотань про визнання та виконання рішень іноземних судів в Україні; Клопотання про визнання та звернення до виконання рішення іноземного суду, що підлягає примусовому виконанню.**
Надіслано судом: **13.12.2018.** Зареєстровано: **16.12.2018.** Оприлюднено: **17.12.2018.**
Номер судового провадження: **2-к/761/22/2018**

Справа № 761/46285/16-ц

Провадження № 2-к/761/22/2018

У Х В А Л А

Іменем України

06 грудня 2018 року Шевченківський районний суд м. Києва в складі:

головуючого:судді - Притули Н.Г.за участю секретаря:Грицик В.Л.представника заявника ОСОБА_2,представника боржника:ОСОБА_3,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в м. Києві клопотанням Акціонерного товариства «Авіа-Фед-Сервіс» про надання дозволу на примусове виконання рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03.10.2016 року у справі за позовом Акціонерного товариства «Авіа-Фед-Сервіс» до Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» про стягнення коштів, сплачених за договором,-

В С Т А Н О В И В:

30 грудня 2016 року до суду надійшло зазначене клопотання.

В клопотанні заявник просив: надати дозвіл на примусове виконання рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03.10.2016 року у справі №300/2015 за позовом Акціонерного товариства «АВІА-ФЕД-СЕРВІС» до Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» про стягнення коштів, а саме на стягнення з Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» на користь Акціонерного товариства «АВІА-ФЕД-СЕРВІС» сум сплаченого за Договором № 2014-12-90 від 24.12.2014 року авансу в розмірі 1 480 305,00 доларів США, арбітражного збору в розмірі 2 666 831,00 російських рублів та витрат позивача, що виникли в зв'язку з арбітражним розглядом, в розмірі 800 000,00 російських рублів; після набрання ухвалою про надання дозволу на примусове виконання рішення суду законної сили видати виконавчий лист.

Клопотання обгрунтоване тим, що 24.12.2014 року між Акціонерним товариством «АВІА-ФЕД-СЕРВІС» та Державною акціонерною холдинговою компанією «Артем» було укладено договір № 2014-12-90ГСК/КГК/2012/01 на поставку товару в номенклатурі, кількості та за цінами згідно специфікації, на виконання умов якого заявник перерахував боржнику два авансові платежі в загальному розмірі 1 480 305,00 доларів США.

Разом з тим, у зв'язку з невиконанням боржником своїх зобов'язань за вищевказаним договором рішенням Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03.10.2016 року у справі № 300/2015 позов Акціонерного товариства «АВІА-ФЕД-СЕРВІС» до Державної акціонерного холдингової компанії «Артем» про стягнення коштів було задоволено та ухвалено стягнути з Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» на користь

Акціонерного товариства «АВІА-ФЕД-СЕРВІС» сум сплаченого за Договором № 2014-12-90 від 24.12.2014 року авансу в розмірі 1 480 305,00 доларів США, арбітражного збору в розмірі 2 666 831,00 російських рублів, витрат позивача, що виникли в зв'язку з арбітражним розглядом, в розмірі 800 000,00 російських рублів.

Однак, враховуючи ту обставину, що вищевказане рішення МКАС при ТПП Російської Федерації, яке набрало законної сили, боржником добровільно не виконується, заявник, посилаючись на положення Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж», Конвенції ООН про визнання і приведення у виконання іноземних арбітражних рішень від 10.06.1958 року, Угоди про порядок вирішення спорів, пов'язаних із здійсненням господарської діяльності від 20.03.1992 року та Конвенції про правову допомогу і правові відносини у цивільних, сімейних та кримінальних справах, укладеної державами-членами Співдружності Незалежних Держав у м.Мінську 22.01.1993 року, звернувся до суду з даним клопотанням

Ухвалою Шевченківського районного суду м.Києва від 31.05.2017 року, залишеною без змін ухвалою Апеляційного суду м.Києва від 08.11.2017 року в задоволенні клопотання відмовлено.

Водночас постановою Верховного Суду від 05.09.2018 року ухвалу Шевченківського районного суду м.Києва від 31 травня 2017 року та ухвалу Апеляційного суду міста Києва від 08 листопада 2017 року скасовано, справу направлено до суду першої інстанції на новий розгляд.

17.10.2018 року справа надійшла з касаційної інстанції.

В судовому засіданні представник заявника клопотання підтримав та просив його задовольнити, оскільки відсутні будь-які підстави для відмови в задоволенні заявленого клопотання.

Представник Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» в судовому засіданні заперечив в задоволенні заявленого клопотання з тих підстав, що в травні 2018 року Президентом України підписано Указ за яким заявника внесено до санкційного списку, а тому надання дозволу на примусове виконання рішення суду буде суперечити публічному порядку України.

Вислухавши представників, оцінивши в сукупності надані суду докази, суд приходить до висновку про задоволення клопотання з наступних підстав.

Як встановлено в судовому засіданні, рішенням Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03.10.2016 року у справі № 300/2015 позов Акціонерного товариства «АВІА-ФЕД-СЕРВІС» до Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» про стягнення коштів задоволено та ухвалено стягнути з Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» на користь Акціонерного товариства «АВІА-ФЕД-СЕРВІС» суму сплаченого за Договором № 2014-12-90 від 24.12.2014 року авансу в розмірі 1 480 305,00 доларів США, арбітражного збору в розмірі 2 666 831,00 російських рублів, витрат позивача, що виникли в зв'язку з арбітражним розглядом, в розмірі 800 000,00 російських рублів.

Як вбачається з довідки Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 11.11.2016 року №1800-300/3882, вищевказане рішення є остаточним, набуло законної сили з моменту його винесення, тобто з 03.10.2016 року, та підлягає негайному виконанню.

В свою чергу, звертаючись до суду з клопотанням про надання дозволу на примусове виконання рішення МКАС при ТПП Російської Федерації від 03.10.2016 року, заявник, як на підставу для його задоволення, посилається на те, що незважаючи на набрання вказаним рішенням законної сили ще 03.10.2016 року, боржник в добровільному порядку його не виконує.

Так, статтею 81 Закону України «Про міжнародне приватне право» передбачено, що в Україні можуть бути визнані та виконані рішення іноземних судів у справах, що виникають з цивільних, трудових, сімейних та господарських відносин, вироки іноземних судів у кримінальних провадженнях у частині, що стосується відшкодування шкоди та заподіяних збитків, а також рішення іноземних арбітражів та інших органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних і господарських справ, що набрали законної сили.

Згідно вимог ч.1 ст. 82 вищевказаного Закону визнання та виконання рішень, визначених у ст. 81 цього Закону, здійснюється у порядку, встановленому законом України.

Стаття 474 ЦПК України визначає, що рішення міжнародного комерційного арбітражу (якщо його місце знаходиться за межами України), незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається та виконується в Україні, якщо їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

У разі якщо визнання та виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу залежить від принципу взаємності, вважається, що він існує, оскільки не доведено інше.

Стаття 478 ЦПК України визначає підстави за яких суд відмовляє у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, зокрема, якщо:

1) на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть суду доказ того, що:

а) одна із сторін в арбітражній угоді була якоюсь мірою недієздатною; або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, - за законом держави, де рішення було винесено; або

б) сторону, проти якої винесено рішення, не було належним чином сповіщено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших поважних причин вона не могла подати свої пояснення; або

в) рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або такого, що не підпадає під її умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди; проте якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою, може бути визнана і виконана; або

г) склад міжнародного комерційного арбітражу або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї держави, де мав місце арбітраж; або

ґ) рішення ще не стало обов'язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено судом держави, в якій або згідно із законом якої воно було прийнято; або

2) якщо суд визнає, що:

а) відповідно до закону спір, з огляду на його предмет, не може бути переданий на вирішення міжнародного комерційного арбітражу; або

б) визнання та виконання цього арбітражного рішення суперечить публічному порядку України.

Скасовуючи ухвалу суду Верховний суд в постанові зазначив, що порядок визнання та надання дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу регламентується міжнародними договорами, у даному випадку Нью-Йоркською конвенцією про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10 червня 1958 року, в якій Україна бере участь із 08 січня 1961 року, Законом України «Про міжнародний комерційний арбітраж» та главою 3 розділу IX ЦПК України Цивільного процесуального кодексу України (ред. з 15.12.2017).

Основоположним принципом Нью-Йоркської конвенції визначено, що держава, що її підписала, зобов'язана визнавати іноземні арбітражні рішення обов'язковими та виконувати їх. Нью-Йоркська Конвенція, презюмуючи обов'язковість арбітражного рішення, передбачає вичерпний, що не підлягає розширеному тлумаченню, перелік підстав, за яких компетентний суд може відмовити у визнанні та виконанні арбітражного рішення.

Підстави, наведені в пункті 2 статті V Нью-Йоркської конвенції, охороняють публічні інтереси держави, в якій подано клопотання про примусове виконання, та, відповідно, суди вправі

використовувати їх ex officio, тобто в силу власних зобов'язань суду держави, після подання заяви про визнання й звернення до виконання арбітражного рішення.

Тобто суд держави, в якій подане таке клопотання, зобов'язаний ex officio, згідно з природою власних повноважень та його правовим статусом у державі, перевірити за власною ініціативою та в обов'язковому порядку дотримання публічного порядку в кожному випадку, незалежно від того, чи посилається сторона, яка заперечує проти визнання та звернення до виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, на предмет існування названих перешкод для такого звернення і його задоволення судом.

Такі обов'язки покладаються на суд держави, який діє від її імені, реалізуючи владні повноваження від імені країни як публічно-правового утворення.

Відповідно до пункту другого частини першої статті 36 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» у визнанні або у виконанні арбітражного рішення, незалежно від того, в якій державі воно було винесено, може бути відмовлено лише коли суд визначить, що: об'єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законодавством України, арбітражне рішення суперечить публічному порядку (orde public) України.

Згідно з статтею 12 Закону України «Про міжнародне приватне право» норма права іноземної держави не застосовується у випадках, якщо її застосування призводить до наслідків, явно несумісних з основами правопорядку (публічним порядком) України. У таких випадках застосовується право, яке має найбільш тісний зв'язок з правовідносинами, а якщо таке право визначити або застосувати неможливо, застосовується право України. Відмова в застосуванні права іноземної держави не може ґрунтуватися лише на відмінності правової, політичної або економічної системи відповідної іноземної держави від правової, політичної або економічної системи України.

Під публічним порядком слід розуміти правопорядок держави, визначені принципи і засади, які становлять основу існуючого у ній ладу (стосуються її незалежності, цілісності, самостійності й недоторканості й основних конституційних прав, свобод, гарантій тощо). Міжнародний публічний порядок будь-якої країни включає фундаментальні принципи і засади правосуддя, моралі, які держава бажає захистити навіть тоді, коли це не має прямого стосунку до самої держави; правила, які забезпечують фундаментальні політичні, соціальні та економічні інтереси держави (правила про публічний порядок); обов'язок держави з дотримання своїх зобов'язань перед іншими державами та міжнародними організаціями. Це ті незмінні принципи, які виражають стабільність міжнародної системи: у тому числі суверенітет держави, невтручання у внутрішні справи держав, не порушення територіальної цілісності тощо.

Під публічним порядком у цьому та інших випадках, коли незаподіяння йому (публічному порядку) шкоди обумовлює можливість визнання і виконання рішення, належить розуміти правопорядок держави, визначені принципи і засади, які становлять основу існуючого в ній ладу (стосуються її незалежності, цілісності, самостійності й недоторканості й основних конституційних прав, свобод, гарантій тощо).

Правова концепція публічного порядку існує для того, щоб захистити державу від іноземних арбітражних рішень, які порушують діючі в державі фундаментальні принципи справедливості і правосуддя. Ці положення покликані встановити правовий бар'єр на шляху рішень, ухвалених всупереч кардинальним процесуальним і матеріально-правовим принципам, на яких тримається публічний і державний порядок. Вони також призначені не допустити можливість визнання та надання дозволу на виконання рішень, пов'язаних з корупцією чи неприпустимим невіглаством арбітрів.

Необґрунтована відмова у наданні дозволу на примусове виконання рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду є свого роду блокуванням рішення і буде носити характер штучного нормативного бар'єру, який з точки зору міжнародного права є абсолютно недопустимим. Це блокування не тільки не відповідатиме цілям міжнародного арбітражу, але й буде порушувати законні права, які це арбітражне рішення може фактично надавати стягувачу в інших країнах.

Відмова у визнанні та наданні дозволу на примусове виконання на території України арбітражного рішення порушуватиме частину першу статті 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, становитиме втручання у право власності стягувача на присуджені грошові кошти (рішення у справі «Stran Greek Refineries and Stratis Andreadis v. Greece» від 09 грудня 1994 року, серія А, № 301-В).

Застереження про публічний порядок у загальному вигляді сформульоване у міжнародних конвенціях. Зокрема, у статті 6 Конвенції ООН про право, що застосовується до міжнародної купівлі-продажу товарів, від 15 червня 1995 року встановлено, що в кожній із держав, які домовляються, застосування права, визначеного цією Конвенцією, може бути виключено з мотивів публічного порядку. Таке ж правило встановлене у статті 18 Конвенції ООН про право, що застосовується до договорів міжнародної купівлі-продажу товарів від 22 грудня 1986 року.

Таким чином, головним завданням застереження про публічний порядок у міжнародному праві є вирішення колізій різних країн.

Об'єктом застереження про публічний порядок є міжнародні приватноправові відносини, а предметом - незастосування іноземного права, яке обране для регулювання цивільно-правових відносин з іноземним елементом, якщо його застосування порушує публічний порядок держави. У цьому разі застереження про публічний порядок врегульовує самостійну сферу суспільних відносин, яка не залежить від сфери міждержавних відносин.

Статтею 12 Закону України «Про міжнародне приватне право» визначено, що норма права іноземної держави не застосовується у випадках, якщо її застосування призводить до наслідків, явно не сумісних з основами правопорядку (публічним порядком) України. У таких випадках застосовується право, яке має найбільш тісний зв'язок з правовідносинами, а якщо таке право визначити або застосувати неможливо, застосовується право України. У разі якщо суд розглядає спірні правовідносини на підставі домовленості сторін, публічний порядок цієї держави безпосередньо не зачіпається.

Враховуючи вищенаведене, Верховний Суд прийшов до висновку, що посилання на порушення публічного порядку може мати місце тільки у випадках, коли виконання іноземного арбітражного рішення несумісне з основами правопорядку держави.

Частиною 1 статті 417 ЦПК України визначено, що вказівки, що містяться в постанові суду касаційної інстанції, є обов'язковими для суду першої та апеляційної інстанцій під час нового розгляду справи.

Касаційний суд прийшов до висновку, що та обставина, що стягувач АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс» є компанією Російської Федерації, яка, у свою чергу визнана в Україні державою-агресором, не може слугувати підставою для невиконання договірних зобов'язань.

Суди також помилилися у визначенні предмета обов'язкового дослідження у справі цієї категорії. Зокрема, за змістом правила частини другої статті V Нью-Йоркської конвенції перешкодою для задоволення відповідного клопотання наявні обставини, коли саме таке визнання та надання дозволу на примусове виконання рішення арбітражу суперечитиме публічному порядку. Це свідчить про помилкове визначення національними судами предмета та меж судового розгляду в такій категорії справ.

У справі, що переглядається, принцип диспозитивності судового розгляду застосуванню не підлягає, оскільки визнання та надання дозволу на виконання арбітражного рішення за своєю правовою природою є втручанням у публічний порядок та суверенні права країни, в якій просять визнати арбітражне рішення та надати дозвіл на його виконання. А отже суд першої інстанції має вирішити, чи є таке втручання допустимим та відповідає Нью-Йоркській конвенції та національному законодавству.

Крім того Верховний суд зазначив, що ДАХК «Артем» не надано суду жодного належного та допустимого доказу того, що надання дозволу на виконання рішення Міжнародного комерційного

арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації створює загрозу для національної безпеки та економіки країни.

Прикметно зауважив і на те, що договір на поставку товару між АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс» та ДАХК «Артем» укладений 24 грудня 2014 року, тобто після російської інтервенції до АР Крим та початку війни на сході країни (квітень 2014 року).

Арбітражне рішення не суперечить публічному порядку України, її незалежності, цілісності, самостійності та недоторканості, конституційним правам, свободам, гарантіям, оскільки це рішення ухвалено виключно стосовно боржника як окремої юридичної особи та самостійного учасника господарського обороту, поширює свою дію тільки на боржника.

Враховуючи вищенаведені положення законодавства України, посилання на публічний порядок можуть мати місце тільки у випадках, коли виконання іноземного арбітражного рішення несумісне з основами правопорядку держави, а події, які сталися в Україні починаючи з лютого-березня 2014 року, та визнання Російської Федерації країною-агресором по відношенню до України не вплинуло на приватноправові відносини, що склалися між АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс» та ДАХК «Артем» на підставі договору та на їх зобов'язання, що виникли на підставі цього договору.

Також представник ДАХК «Артем» в судовому засіданні пояснив, що так як на підставі Указу Президента АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс» внесено до санкційного списку, надання дозволу на виконання рішення суду буде суперечити публічному порядку України.

Указом Президента України №126/2018 від 14 травня 2018 року уведено в дію рішення Ради національної безпеки і оборони України від 2 травня 2018 року «Про застосування та скасування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)»".

Застосовані персональні спеціальні економічні та інші обмежувальні заходи (санкції), зокрема, до АТ «Авіа-ФЕД-Сервіс» (акционерное общество «Авиа ФЭД-Сервис»), а саме: 1) блокування активів - тимчасове обмеження права особи користуватися та розпоряджатися належним їй майном

2) обмеження торговельних операцій

3) запобігання виведенню капіталів за межі України

4) зупинення виконання економічних та фінансових зобов'язань. Обмеження введені строком на три роки.

Проте суд не може взяти до уваги пояснення представника та посилання на зазначений Указ Президента, так як кошти за невиконання зобов'язань за договором стягнуті рішенням суду, яке підлягає виконанню. Та не можна вважати, що вказані кошти є активами заявника. А зупинення виконання фінансових зобов'язань може бути застосоване на стадії виконання рішення суду, та не є підставою для відмови у наданні дозволу на примусове виконання рішення суду.

Крім того, як вбачається із заперечень представника ДАХК «Артем» він зазначає, що справу розглянуто не компетентним судом, так як за місцем знаходження заявника в Іста також є Міжнародний комерційний арбітражний суд, а Міжнародний комерційний арбітражний суд Російської Федерації не уповноважений був розглядати цей спір.

Розділом 11 Договору №2014-12-90 від 24.12.2014 року сторони домовились та визначили, що у разі, якщо сторони не дійдуть згоди, справа підлягає передачі на розгляд і рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті за місцем знаходження позивача. Місцем проведення засідань арбітражного суду - місце знаходження позивача.

З матеріалів справи вбачається, що рішення прийнято Міжнародним комерційним арбітражним судом при Торгово-промисловій палаті Російської федерації в м.Істра за місцем знаходження позивача.

Представник ДАХК «Артем» зазначав, що справа мала бути розглянута Міжнародним комерційним арбітражним судом при Торгово-промисловій палаті за місцем знаходження позивача, проте в м.Істра, згідно з інформацією, наданою представником, в м.Істра є Союз «Торгово-Промислова палата Істринського муніципального району Московської області», проте як вбачається в договорі не було зазначено саме вказаний суд для розгляду спорів, а тому суд приходить до висновку, що МКАС який розглянув спір, є уповноваженим на його розгляд.

Отже, так як в судовому засіданні не встановлено підстав для відмови у визнанні і наданні дозволу на виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу, суд приходить до висновку про задоволення заявленого клопотання.

На підставі вищевикладеного та керуючись Законом України «Про міжнародний комерційний арбітраж», ст.ст. 474-480 ЦПК України, суд

ухвалив:

Клопотання Акціонерного товариства «Авіа-Фед-Сервіс» про надання дозволу на примусове виконання рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03.10.2016 року у справі за позовом Акціонерного товариства «Авіа-Фед-Сервіс» до Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» про стягнення коштів, сплачених за договором - задовольнити.

Надати дозвіл на примусове виконання рішення Міжнародного комерційного арбітражного суду при Торгово-промисловій палаті Російської Федерації від 03.10.2016 року у справі №300/2015 за позовом Акціонерного товариства «Авіа-Фед-Сервіс» до Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» про стягнення коштів, сплачених за договором, а саме: на стягнення з Державної акціонерної холдингової компанії «Артем» на користь Акціонерного товариства «Авіа-ФЕД-Сервіс» суму сплаченого за договором від 24 грудня 2014 року № 2014-12-90 авансу в розмірі 1 480 305 (один мільйон чотириста вісімдесят тисяч триста п'ять) доларів США, арбітражного збору в розмірі 2 666 831,00 російських рублів, витрат позивача, що виникли у зв'язку з арбітражним розглядом, у розмірі 800 000,00 російських рублів.

Після набрання ухвалою законної сили Акціонерному товариству «Авіа-Фед-Сервіс» видати виконавчий лист.

Апеляційна скарга на ухвалу суду подається протягом тридцяти днів з дня виготовлення повного тексту безпосередньо до суду апеляційної інстанції.

Апеляційні скарги подаються учасниками справи до або через відповідні суди, а матеріали справ витребовуються та надсилаються судами за правилами, що діяли до набрання чинності цією редакцією Кодексу.

Ухвала суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги ухвала, якщо її не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови суду апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Учасник справи, якому повний текст ухвали не було вручено у день її проголошення або складення, має право на поновлення пропущеного строку на апеляційне оскарження, якщо апеляційна скарга подана протягом тридцяти днів з дня вручення йому повної ухвали суду.

Повний текст ухвали виготовлено 10 грудня 2018 року

Суддя: **Н.Г.Притула**